

คำกลอน
มโนห์ราพีเม

เรียบเรียงโดย

นายถก วิเศษมาก

หมู่ที่ ๕ ตำบลสมอทอง กิ่งอำเภอท่าชนะ

จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พิมพ์ครั้งที่ ๒ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

พ. ศ. ๒๔๙๘

สงวนลิขสิทธิ์

ราคาเล่มละ ๑.๕๐ บาท

ศูนย์วิทยบริการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช

VTLS

คำกลอน

มโนहरาปี่เมา

เรียบเรียงโดย

เลข
เรียก
หนังสือ

895.๗๗

๗๗๔๓

๘๔๗๖ ค.๓

เลขทะเบียน 116439
วัน เดือน ปี 1.1 พ.ศ. 2545

นายศักดิ์ วิเศษมาก

หมู่ที่ ๕ ตำบลสมอทอง กิ่งอำเภอท่าชนะ

จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พิมพ์ครั้งที่ ๒ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๔๘

สงวนลิขสิทธิ์

ราคาเล่มละ ๑.๕๐ บาท

แต่งตัวนาง

จะยกข้อสตรีนารีหนุ่ม อายุทิพย์สืบทอด
 หากลุ่ม ให้อ่อนนุ่มกายสุดที่ทน ไม่สู้กล่าวเล่าใคร
 ให้อ่อนนุ่ม เมื่อยามนอนอยู่ห้องนิกทองขน นอน
 ผู้เดียวเปลี่ยวดายกายข้างชน สุดจะทนหมอนกอด
 จนตลอดคืน จวนไก่ขันโหมนักรู้ให้รันทด เพื่อย
 นำหกรดผ้าเบี่ยงหมดฝน รุ่งเช้าตรู่โหมแม่หนูได้
 พลิกฟ้น สะดุ้งตื่นนารีมีความอาบ เลยผัดแป้ง
 แต่งผมน้ำชมครัน งามเพียงจันทร์ส่องฟ้าดาราหงาย
 หยิบกระຈຍ่มลงพื้นทองพราย ทองนาคราย
 อ่อนแอ่นสองแขนอ่อน ถิ่นของสาวขาวละออง
 ทั้งสองฝ่าย แต่ยมฝ่ายว่าขาวไม่เหมือนเท้าหล่อน
 ทั้งสองเท้าแดงดัดคดขมนอน เมื่อยามนอนดึก ๆ
 นึกอศรรย์ ตั้งแต่เมื่อเกิดมาสาบาลได้ มีผู้ชาย
 มิได้ต้องประคองถัน แขนวสายสร้อยคล้องคอละ

ออกัน บ่าวทุกวันพดแบบหวังแอบนอน

ก่อนฉันสวยไม่เข้ยมเลี่ยมแต่พื้น เดยวันฉัน
ดัดผมสมกับหล่อน เพิ่มสวยงามสง่าขึ้นกว่าก่อน
เดยวันหล่อนเขามาขอไม่พอใจ ยามฉันอยู่ผู้เดียว
เที่ยวสบาย ถ้ามีคู่กับชายจะเที่ยวได้ที่ไหน อยู่
ผู้เดียวเที่ยวง่ายสบายใจ มารดาไทพูดว่าราคาต้อง
แพง ไม่ให้หนูผู้เดียวเที่ยวไปไหน กลัวว่าใบ
เนอทองเจออของแสง หนูเที่ยวผู้เดียวนึกเสียว
แรง ด้วยของแสงมีมากล้ามากจ้ง พออย่างเข้า
สิบหกชั้นศกน โฉมนารีคร่ำครวญหวานถึงหลัง
นอนผู้เดียวเจิวสาวหนาวกายัง อนิจจังตัวกูอยู่กับ
แม่ จะอยู่เลี่ยมมารดาค้านอนข้าว ครั้นอายุสิบ
เก้าเป็นสาวแก่ หนูคิดมากก็ยากล้ามากแท้ เป็น
สาวแต่เปรียบไว้ดอกไม้พุ่ม หนูเปรียบไว้จุดดอก
ไม้ที่มีรส กำลังสดกุ่มรินบิณมากลุ่ม หวังเชย
กลีบขยาดอกไม้พุ่ม เมื่อปทุมเหี่ยวแห้งแมงไหน

ตอม หนูคิดมาอาลัยใจแทบขาด สงสารนาถ
เนอนิลหมดกลั่นหอม ครั้นเมื่อสิ้นกดินไอเมง
ไม่ตอม จะตรมตรอมสีกศัลย์พันทวี

ยามเมื่อสิ้นขลุ่ยปลงปลงสังขาร ยมบาลสำสาม
ถามถ้วนถี่ ถ้าใครบอกมิได้โลโบยดี ประเพณี
ชาวเราเหล่าชมพู ทั้งหนุ่มสาวเฒ่าแก่แลสะพร้ง
บ้ายันนั่งมกมคอยชมหนู ส่งสำเนียงเสียงก้อง
ช่องประตู โฉมแม่หนูย่องหน้อยคอยรำ ค่อย ๆ รำ

กำพรัด - โฉมนาง

* (ข) เหลือบเห็นงามสรรพ พยับเข้าใกล้
จึงพินาดกราย ผันผายเข้ามา รูปร่างละออ อยู่หล่อ
เสียนัก พิศุพระพักตร์ น่ารักหนักหนา ตรัสถาม
นวลน้อย แม่ทองห้วผ้า เจ้าไปไหนมา พร้องจาสักคำ
ถ้าเล็กเอวกลม ดัดผมงามอน พันทองของหล่อน
ย้มแสงแดงว่า น้ำกลดน้ำเกย น้ำเชยน้ำคล้า น้ำบิณ

นำหยา บัวทองของหนู สองดอกงามเหลือ ใต้เสื่อ
ชั้นใน ดอกเล็กดอกใหญ่ ขอดึงลงดู พุดนั้
มักขลัง เดินหลังคู้ๆ เข้าใกล้แม่หนู เดินไม่สู้เงย
(ญ) สาวน้อยตอบว่า คนอย่าหวังได้ ชายวอน
ให้ตาย งามชั้นไหนเลย จะชอกจะช้า ชายปล้ำชาย
เชย กลายเป็นดอกเตย ผู้ใดใครแล (ช) พี่ตอบ
ว่าน้อง แม่ทองโฉมศรี เกิดเป็นตัวพี่ ไม่มีเสียนแสง
(ญ) น้องว่าไม่เชื่อ แสนเบื้อเสียแท้ น้องเคยรู้แม่
ผู้ชายหมายขิม หวังชมคราวๆ ภายสาวต้องช้า ชาย
กอดชายปล้ำ ใจเราเหงาหึงม เพื่อนบ้านส่วนมาก
บิตปากกันข้ม ภายเราเหงาหึงม เพราะชายขิมลอง
(ช) ใจคอของพี่ ไม่เหมือนที่กล่าว เชื่อเกิดขึ้น
สาว ใจพี่ไม่สอง พี่หวังเป็นคู่ ได้ขยับปลากรอง จะ
ได้ร่วมห้อง อยู่กันวันตาย ความรักน้องสาว ขยับ
เข้าห่อหุ้มๆ ประกรบ่าวน้อย คงสอดคอดกาย
(ญ) ขายน้เจ้ากรรม ข้างทำรายมาย ดูผู้ชาย ความ

อายไม่มี พี่อดพี่ปล้ำ พี่ทำนองยา รุ่งมิดา ถูก
เข็มนกตู่ ถ้ารักไปขอ ต่อมิตร ลุงบ้านน้ำพี่ ได้อวย
พรชัย (ช) พี่รักพี่ปล้ำ พี่ทำโฉมศรี รักโน่นรักนี้
รักทนไม่ไหว พี่หวังประคอง บัวทองของใบ หวง
ไว้ไปไหน พี่รักหนักแรง ประคองสอดคอดหล่อน
บุตรพระกรไว้แข็ง ปลอดภัยดำแดง ลงรอยด้วยชเย
(ญ) สาวน้อยห้ามว่า คนอย่าหนักนัก ประเดียน้อง
ผลึก ให้พี่ยกหงาย (ช) ผลึกพี่เรื่องไร บอกไปกัน
ฟัง พี่ผลึกให้มั่ง เดียวหลังติดทราย ถ้าน้องไม่รัก พี่
หักด้วยฤทธิ ต้องเอาคู่ชีวิต ชีวิตยอมตาย (ญ) นวล
นางนั้ภพรัตน์ ตัวสั้นขวัญหาย จำมีอุบาย ให้ผู้ชายตาย
ใจ บิเดือนถูกกัน ตัวนั้นยอมกาย ขอมให้ผู้ชาย
เรื่องไรต่ออะไร ได้ที่โฉมงาม ตรัสถามพี่ไป คุณ
เกิดบิไร ขอโทษพี่ชาย ครั้นว่าตกลง ไปสมพงษ์กัน
ดู ยังมีผู้รู้ เขาเคยคุยตาย (ช) สองคนควั่นเหิน รับเดิน
ไวๆ ดีเนื้อดีใจ คิดว่าจะได้ (ญ) เสี่ยงของหน

ชายมีรูเงื่อนสาย ในการดูทาย หนูได้สำคัญ รูปรู
เตอน แก้มเกลื่อนไม่กลัว ขยับปีกของตัว มีให้ถูกกัน
(ข) สองคนน้องพี่ จรลีผายผัน ลก ๆ ลั่น ๆ ถึงบ้าน
ตาหมอ (ญ) สำเนียงเรียกหา พร้องจาปราศรัย
มีความถามไถ่ ถามไปไม่รอ ถึงว่ามี การ สงสารรูป
หล่อ กรุณาตาหมอ ท่านช่วยดูทาย ตัวฉันสองรา
หวังมาตกลง ท่านช่วยสมพงษ์ จะดีหรือไม่ ผัวเมีย
คู่นี้ จะดีหรือร้าย อยู่ได้มีได้ บอกให้แจ้งฉาน

* (พราณ) ตาหมอลามพลา ในทางบ่าวสาว
สองคนนั่งเล่า หมอรู้อาการ หยิบเอาดินสอ เข้ามา
เขียน ลงบนกระดาน วาดเป็นนาครี ผู้หญิงนับชาย
ผู้ชายนับขวา บิดขวาด้านหน้า ตำราหมอดู นับมานับไป
เขยวใจรู้ ฝ่ายตาหมอดู ออกต้นสนหัว ผู้หญิงอยู่หัว
ผู้ชายอยู่หาง ข้างอยู่แตกต่าง นาคคนละตัว อยู่กัน
มิได้ หญิงชายอย่ามัว ต่างคนต่างตัว ต้องร้างห่าง
ไป ผู้ชายบอกดี เกิดมีมะโรง รูปร่างโอโง แต่

เป็นงูใหญ่ หญิงบิวดหนุ คนรู้ทั่วไป ชาติไม่
ชาติไฟ ต้องบรรลยทั้งสอง (ญ) สาวน้อยได้ฟัง
หล่อนนั่งยิ้มโย ดีเนื้อดีใจ อารมณ์ส่มปอง ทำปาก
บ๊ยะบ๊ยะ แลชายพระทอง เห็นชายนั่งร้อง จึงเลยเย็บไป
มีมะโรงว่าง แม่หนูสากลัว นึกพองชนหัว ไม่รู้ตัว
เท่าไหน (พราณ) พี่บอกแก่น้อง แม่ทองหน้าโย
การยาวการใหญ่ เท่าๆเพื่อน น้องไม่เคยรู้ บอกหนู
ตามจริง พวกทุกสิ่ง มักใหญ่เหมือนๆ บิโรงงูใหญ่
ไซ้ใหญ่กว่าเพื่อน พี่จึงขอเตือน โฉมงามทรมเชย

* (ข) พี่จึงสลับ ปลอบแก่นวลน้อง รับรัก
พระทอง ไว้เป็นคู่เขนย สงสารพี่ชาย อย่าให้ตาย
เสียเลย อนิจจากุเอย เวรตามทัน เอ็นดูพี่ยา เกิด
นะผมคัด ไม่ควรมาตัด ไมตรีของฉัน พุทโธหน้าโย
พี่อาลัยครัน ไม่ได้จอมขวัญ ต้องกตัญใจตาย พี่
บอกกับหนู ไม่ขออยู่เป็นคน อนิจจาหนามน ช่วย
ชีวิตไว้ สงสารพี่ยา เกิดนะเกิดอนพราข ในการดูทาย

งามสรรพกลับใจ ขอเชิญเนื้อหอม สาวได้ขอมกาย
ผู้หญิงตามชาย ใครดูหายที่ไหน ครั้นโลมนักจักช้า
เวลาไป เคียวคนใหม่ออกมาให้น้ำข้าเขาม.

พาน้องเที่ยวป่า-ชนนทรมไม้

* (ข) ตรัสชวนนวน้อง แม่ทองโฉมศรี จัด
แจรงกาย ได้คลาคล่ำอ่อน สองคนเดินแนว ในแถวป่า
ตอน รับเข้าเหยยหล่อน สาวอย่างอนใจ (ญ) สาว
น้อยจัดแจง หนแต่งเสร็จสรรพ เครื่องทรงประดับ
งามสรรพสวมใส่ หีบกระจกสองคู่ แม่หนูข่มขู่
ผู้หญิงคนใด ใครเทียบเปรียบทัน (ข) แต่งเสร็จ
เบือพราก ลงจากเคหา สองคนน้องยา รับพากายผัน
ประจ้าน้อง ลงจากห้องจันทน์ ลกๆ ลั่นๆ เลยตะ
บึงถึงนา (ญ) หนูเหลือบเขม่น ไปเห็นบักขิน บางตัว
โผล่ขึ้น มากมายนักหนา บางตัวสีขาว คอยาวแปลก
ตา ตรัสถามพี่ยา เรียกว่านกอะไร (ข) พี่บอกกับ
น้อง แม่ทองเอวบาง เรียกว่านกยาง จะพรางที่ไหน

ธรรมชาติมันขาว บอกให้เข้าใจ ช่างงามประไพ
วิไลหน้าชม ปีกหางขาวล้วน นวลเหมือนสำลี ดู
ท่วงคู้ บักขีสวยสม มาเจอบักขา แลดูหน้าชม
ใครเห็นนิยม ชมจิตจิตใจ (ญ) นวลนางถามพี่ บักขี
ตัวขาว คอของมันเล่า นัยยาวเพียงไหน (ข) พี่
บอกกับน้อง แม่ทองหน้าโย ไม่ยาวเท่าไร คืบไทย
กว่า ๆ เมื่อก่อนหากิน ริมถิ่นทะเล ลมว่าพัด
เท บินเร็วเวหา พากายโบกบิน หากินในนา กิน
ปูกินปลา ตามประสาของมัน (ญ) น้องถามว่าปู มัน
อยู่ตามไหน จงบอกกับโย เนื้อหอมจอมขวัญ น้อง
อยากรู้ แม่หนูถามพลัน บอกแก่จอมขวัญ ตัวฉัน
อย่านาน (ข) พี่บอกว่าปู อยู่รูลห้วย นกถ่วงจับ
มา เป็นภักษาหาร ปูตัวสำคัญ ไม่พรั่นภัยพาล นก
มารบรณ ปูสัยอมทาบ บักขาคอยจ้อง มองดูปูปลา
ครั้นเมื่อได้มา โพร่หน้าหยา ปูตัวสำคัญ มันหาพรั่นไม่
นกลูไม่ได้ นอนตายคาปู หากินเช่นนก สกปรกหนัก

หมา ก็น้อยกินปลา ไม่น่าอดสู พุทโธเสียดาย
นอนตายคาปู พระพายพัดวู ส่งกลิ่นเหม็นฉาว.

* เดี่ยวหนึ่งเดินพัน ตำบลทุ่งนา ลอดลัดตัดป่า
เห็นค่างลิงวิ่งฉาว ความกลัวเสียครัน ตัวสั่นสะเท่
ตรัสชวนน้องสาว นิ่งของมองแล สาวน้อยนั่งลง
หันตรงกับชาย พี่ก็ตะอาบ แสบเป็นเส้นแส
ผ้าผ่อนท่อนสะไบ หนูนั่งไม่แล เลยชวนดวงแข
ล้วนแต่ชมนก (ญ) น้องหันถามพี่ นีเสียงนก
อะไร ร้องอยู่ในไพร เสียงดังกก ๆ (ช) พี่บอก
กับหนู เดินอยู่ลึกลง ๆ ที่ร้องกก ๆ เขาเรียกว่านกง
(ญ) เสียงร้องก้องดัง ไปทั้งไพรสาณฑ์ แลไม่พบ
พาน นวลน้องหมองหมาง ร้องกกเรื่อยไป เมื่อไร
จะวาง บอกมาอย่าพราง กับนางเนื้อทอง (ช) พุทโธ
ร้อยขัง ไม่ฟังเสียบ้าง เมื่อประเดี๋ยวมีนาง เมื่อ
นวลนางนัยของ เสียงร้องกกวาง ระหว่างเราพร้อม
สองคนพี่น้อง เลยท่องต่อไป (ญ) เดินมาลอดลัด

ผมตัดไคยีน ฟังเสียงบักขิน เป็นบ้าควาไขว่ นวล
นางอยากได้ พี่ปรายถามไป ฟังเสียงสกุณ หัวใจ
ว่าเหว่ สำเนียงคล้ายคน ลงนนักหนา นกอะไร
พี่จ๋า ร้องว่าโซเหิน ร้องอยู่บนเขา นางเยาว์ดังเล
อกใจว่าเหว่ งามขนิ้นเขา (ช) พี่บอกให้ฟัง ร้อย
ขังพี่ยา นั่นคือนกหัว นันร้องช่องเขา อยู่เป็นคู่ๆ
บอกหนูนางเยาว์ อยู่บนยอดเขา บักขิดตาน เหมือน
คนบักกวาด สะอาดนักหนา ลานของนกหัว สวย
ดีวิถาร ใบไม้หั่นกลิ้ง ตามทั้งนอกลาน งามดี
วิถาร พันลานสบาย ต้นไม้น้อยๆ จงอยปากกัด
กระพือปีกบัต ฐลีหน้าหาย ในลานขาวผ่อง ล้วนสะ
อองทราย มันอยู่สบาย บนภูเขาเขียว พี่บอกกับ
น้อง แม่ทองหัวผ้า ลานของนกหัว ไม่มีหญ้า
เส้นเดียว เคยเจอหลายหน เพราะพี่คนเที่ยว บอก
แก่ทราชมเปลี่ยน โฉมของนงคราญ (ญ) น้องถามนก
หัว นำหาไหนกิน อยู่บนครัน เนื้อนิลสงสาร

(ข) พี่บอกกับน้อง แม่ทองผมชาน ติดต่อกับลาน
มีธารน้ำไหล ผ่นกทั้งหลาย พากายลงเล่น ทุกวัน
มีเว้น ราบเล่นเย็นใจ ใกล้จะเป็นป่า-คำลงไร ๆ
เลขชวนโยนวลน้องกลับห้องจันทน์ กลับห้องจันทน์

กำพรัด - คนจน

* ตัวผมจะว่า พรรณนาคนจน ผู้เมียนั่งบน
ไม่รู้จนเรื่องไร นาไรก็ปล้ำ ทำมิได้หยุด พร้อมทั้ง
เมียบุตร ไม่ได้หยุดไหน เพื่อนทำเราทำ ปล้ำเสีย
เรียบไป เป็นเหตุอย่างไร ทำไม่พอกิน พร้อมทั้ง
ไรนา จัดหาสร้างไว้ มีอยู่หลายไร ข้างฝ่ายทรัพย์สิน
เงินไม่ติดกระเป๋ เพราะซื้อข้าวกิน เพื่อนบ้านดู
หมิ่น ได้ยินหลายคราว นาสิบกว่าไร่ ลูกไม่หลาย
คน มีควรจะจน ผู้คนรู้ราว ทำนามิหน้า ข้าต่างไร
ขาว ต่างไรปลูกข้าว เกือบราวทุกปี พุดถึงการทำ
ผมปล้ำเหมือนเพื่อน ยังเข้าไพรเถื่อน ตัดหาวยกษ
เงินทองก็หา ใช่ว่าฮวดดี ไม่ทันกับขี้ งานมีต่าง ๆ

ฝีมือพอได้ ผมไม่ไ้หก อีกทำกรนง ลวดลาย
หลายอย่าง ทำได้หลายประการ ในงานรับจ้าง
แต่ส่วนสตางค์ ไม่พอใช้จ่าย

* จนมาหลายปี เดียวรู้สึก คิดผิดพิลึก
นึกไม่รู้หาย ครั้นเพื่อนไปนา ผมเข้าป่าตัดไม้ ครั้น
เพื่อนต่างไร ไพล่ทำกรนง ทำนาทำไร ไม่ได้ถูก
ที่ท่านผู้รู้ ปลุกในเดือนหก เพื่อนเขาทำนา ผมบ้า
ต่อนก คิดนำวิตก เดือนหกมิได้ปลุก ทำอยู่เช่น
ผมจึงอด จิบ ๆ อด ๆ ทำอะไรไม่ถูก ผมบ้าต่อนก
เดือนหกมิได้ปลุก ผมคิดไม่ถูก ปลุกเดือนสิบเอ็ด
ครั้นเดือนสิบสอง นานองท่วมข้าวท่วมเป็นหลาย
คราว ต้นข้าวงอกเห็ด น้ำท่วมเน่าหมด ต้องอด
เค็ด ๆ มิใช่พูดเท็จ ท่วมเห็ดในลี้ก เหลือแต่นา
ดอน บังขอนบังยม ที่นี้ตัวผม จึงได้รู้สึก นอนน้ำ
ตาไหล หัวใจบึก ๆ ที่นี้รู้สึก ต้องนึกต้องคิด ดู
เขียงเขาอย่าง เขาบังคู้ ทำนาทุกปี ล้วนมีแต่ผิด

ทำนาทำไร่ ไม่ได้สมคิด ล้วนแต่ทำผิด ในจิตรนท
ห้วงไม่สิ้นสุด กับบุตรภรรยา อดข้าวอดปลา โศ
กาคำสรด เมียชวนร้างหย่า คัดน้ำรินรด เนื่องด้วย
ความอด คิดสลดใจ ถ้าทำต้นปี ฝนสมหมาย
น้ำท่วมไม่ตาย ปลุกไ้ดินใหญ่ ยังแค้นาดอน บ่
ห่อนชื่นใจ กินไม่ถึงไหน ออกใจอ้าว้าง

* ทำนาทำไร่ ไม่ใคร่อดสำห้ ทำเหว่ยทำว
หวนไม่ถาง ข้างๆ ไม่เหลือ เป็นเหยื่อลิงค่าง เหลือ
แต่ตรงกลาง ข้างๆ เป็นไร่ยว ทำแล้วมิเล น้ำแซ
น้ำแห้ง คิดเสียดายแรง ข้าวจ้าวข้าวเหนียว ทำแล้ว
มิผัน ค่อยหันเก็บเกี่ยว นกกินเป็นไร่ยว ฉงนจนจิต
ครันเก็บเกี่ยวแล้ว น่องแก้วพามา ส่วนจากก้นฝ
ไม่มีสักนิด ครันเมียบ่นว่า ผัวดำทำฤทธิ ใครไม่
อยากบิ่ด งานติดไม่ว่าง เมียแลไม่ได้ นึกขายหน้า
ครัน ใบก้านสั้นๆ ผูกกันห่างๆ ข้างๆ ไก่กิน ล้วน
เห็นแต่ฟาง ไม่คิดอายบ้าง ทุกท่าเรื้อง.

* ตัวผมกับเมีย รักเสียนักหนา ชาวบ้าน
ท่านว่า ผมนขี้หง เมียไปทำงาน แกล้งพาลด่าอึง ขย
ด่าว่ามึง ไปเที่ยวเล่นชู้ การงานมิทำ สักคำมิว่า ได้
อยู่ร่วมหน้า กันกับแม่หนู ถ้าผมไปเสีย กลัวเมียเล่น
ชู้ เกรงว่าแม่หนู พาชู้มานอน ดับสารเข้าป่า ไซ้
ว่าบ่ปัด สารมิทันหมด กลับมาหาหล่อน ผม
จากเมียไป หัวใจเดือดร้อน กลับมาวิงวอน ปลอบ
ลูกทรมามชเม เมื่อพ่อไปป่า ไครมานอนบ้าง บอก
พ่ออย่าพราง ให้สต่างคักินขนม ลูกพ่อคนดี บอกที่
ทรมามชเม ลูกน้อยปรารมภ์ บอกพ่อออแอ ลูกตอบ
พ่อไป ไม่เห็นไครมา ผมเลยขยด่า ว่าลูกตอแหล
ถามเป็นหลายคราว ล้วนเข้าฝ้ายแม่ ฝ้ายเมียโกรธ
แท้ ร้องแซ่ตักัน เมียว่าเงินทอง มิต้องไปหา มัว
เฝ้าหว่างขา นั่งมองของฉฉ ผัวได้ฟังเมีย โกรธเสีย
หนักครัน ได้ลูกคนนั้น กุกิดผิดใจ ผัวดำเมียดำ
ดั่งคำที่กล่าว ได้ลูกมาขาว ใครไม่สงสัย ผัวพรรณ

ผิดพ่อ ผมมาท้อใจ เป็นเหตุอย่างไร ลูกไม่ค่อยดำ

* ที่แท้ความจริง ผู้หญิงก็แท้ ไอ้ตัวผมแท้
คิดแลหน้าข้า ผัวเมียสองคน นั่งบ่นงุมงำ วันนั้นเจ้า
กรรม จำหุดเคยเกลือ ผัวเมียทั้งสอง ประรอง
ไปมา เงินทองที่หา ได้มาไม่เหลือ ญาติพี่น้อง
ยัง อย่าหวังจืดเจือ เงินทองที่เหลือ มีบ้างขว้างลง
รายได้เราน้อย จึงมีน้อยเหลือ ซื้อทั้งเคยเกลือ มาก
มายหลายสิ่ง ทั้งน้องทั้งฉัน ขวนกันขว้างลง หมด
ไปทุกสิ่ง ขว้างลงสามตัว เห็นถึงลงใกล้ นึกใครจะ
เอา อนิจจาตัวเรา ต้องเต่าครอบหัว รู้แล้วว่าถึง
กลอกกลิ้งทั้งตัว คิดมาหน้าหัว แต่ตัวของเรา ถึง
กลอกกลิ้งได้นึกขายหน้าครั้น อนิจจาตัวฉัน นั้นช่าง
โง่เหงา ทรัพย์สินหลายอย่าง ล้วนขว้างเสียเปล่า
พุทโธตัวเรา มัวเมาเสียเกิน ขายทั้งนาไร่ อึกขายเข้า
ของ เมื่อก่อนนวลน้อง แขนทองแดงเฟิน เมื่อ
ก่อนเนื้อเย็น ใครเห็นต้องเพลิด เดียวนี้แดงเฟิน

กับท่านผู้นั้น พี่ห้ามว่าพอ นื่องไม่รอละ พี่ทำ
เฉยๆ ร้อยชั่งยังขึ้น สร้อยคอเส้นใหญ่ เมื่อไรได้คืน
โทษใครงามขึ้น เรายอมพร้อมกัน

* ขว้างลงเสร็จการ เดินผ่านร้านเหล้า เวลา
ตอนเช้า อากาศเย็นสบาย พระอาทิตย์ขึ้น แสงแดดไป
กัน พร่องจาไปพลัน ขวนกันเข้าโรง เจ้าร้านถามว่า
ปรารถนาสิ่งใด ผมจึงตอบไป ขวดีใหญ่แม่โขง ท่าน
ส่งมาให้ ผมมิใช่โคลง ครั้นกินแม่โขง ยาเร็ดเกล็ด
ทอง ขำระเสร็จการ กับท่านผู้ชาย เราลูกผู้ชาย
มิต้องตายของ สุราอย่างนี้ บุหรณ์หนึ่งซอง มัวเมา
พร่อง ผมต้องลาที่ น้าจิดคิดหมาย มุงหาไฟป้อ ได้
สมาใจคอ ปรีดีเปรมเสมศรี ครั้นฉันแต่งป้อ เลี่ยมอ้อ
ทุกที่ เม่งฉวีไม่มี ได้ที่เย็บลาย เทงลูกสามร้อย
เพื่อนพลอยยักคิว นายมอว่าถั่ว ตัวผมว่าถั่ว เพื่อน
ฝูงพร้อมพรัง บ้างหวังลูกกาย ลงผลสุดท้าย ต้องขาย
กางกิง พี่น้องทั้งหลาย หญิงชายทุกคน เรื่องที่

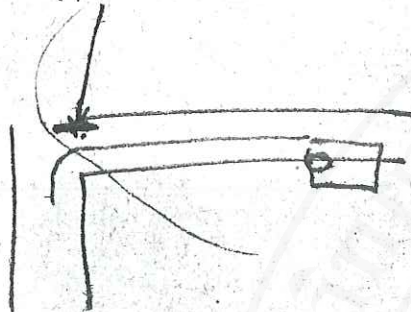
ได้จน ปอไฟหลายสิ่ง สรรวับประทาน อีกการขว้าง
 ถึง ผู้ใดตัดทิ้ง ยิ่ง ๆ ขึ้นเอย.

ชมธนบัตรไทยชนิดใบละ ๑-๕-๑๐-๒๐-๑๐๐

* มีข้อความย่อจับ ผมรับเอามา ธนบัตรแม่
 จำ ใบละ ๑ บาท มีจิตการณ อุดหนุนกับผม ยก
 ชูขึ้นชม ดุสสุตผาด ธนบัตรแม่นาย ส่งให้ ๑ บาท
 ชมมิให้พลาด อ่านปราดไปทั่ว งามไปครบครัน สม
 สิ้นสมยาว เห็นผู้ปกเกล้า คือเจ้าอยู่หัว เครือ
 วลัยผ่องผุด มีครุฑ ๑ ตัว อ่านดูทั่ว ว่ารัฐบาลไทย
 มีอักษรพ. เป็นข้อจดจำ หนังสือทำ ตัวเล็ก
 ตัวใหญ่ มีเลข ๖ ตัว อ่านดูทั่วไป เลขฝรั่งเลขไทย
 อ่านไปครบครัน เลขฝรั่งอยู่ซ้าย ไทยย้ายอยู่ขวา
 มีทั้งคชา สามหัวผินผัน รูปภาพข้างใน ดูไปงาม
 ครัน อีกสิ่งสำคัญ คือรัฐธรรมนูญ เป็นอันแสดง
 แห่งการกฎหมาย ไทยเราชูไว้ มิให้เสื่อมสูญ รัฐ-

บาลท่านคิด ประดิษฐเพิ่มพูน รัฐธรรมนูญ หนังสือ
 ทั่วใน มัวคล่องๆ ไม่ส่องไม่เห็น เป็นสิ่งยาก
 เย็น คึกน่าสงสัย แลกเปลี่ยนซื้อขาย กันได้ดังใจ
 ธนบัตรของไทย ใช้กันมานาน กระทรวงการคลัง
 ชื้อตั้งเอาไว้ ท่านผู้เป็นนาย เช่นไว้หลักฐาน ทำ
 ไว้สำคัญ บัองกันคนพาล เช่นไว้หลักฐาน นามท่าน
 ตั้งเด่น ท่านทั้งสองรา ผู้ว่าราชการ คือธนาคาร
 ท่านได้ลงเห็น อ่านดูชัด ลายหัตถ์ท่านเช่น
 สองนายลงเห็น อันเป็นใช้ได้ ธนบัตรใบนี้ ชำระหนี้
 ตามกฎ ถูกต้องไปหมด ตามข้อกฎหมาย เป็นสิ่ง
 ไรดี ผมเก็บไว้ เห็นว่าใช้ได้ ผมเก็บไว้เอย.

พวงชาด 6

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์ "รัตนมิตร" ตลาดบ้านดอน

นายจำเนียร รัตนกร ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา ๑๒/๗/๕๕

๗/